

Νὰ κάμης παράθυρον μὲ χαρτὶ τέμπρινον,
ὡς κρύσταλλον.

§. 133. Ἐπαρε τὸ χαρτὶ, νὰ μὴν εἶναι ἐργασ-
μένον μὲ ἀσβέστην, ἀλλὰ ὡς εἶναι ἀπὸ κατζίκι,
ἤγουν ριφικόν. Ξύσαι το λεπτὰ, καὶ κόψαι το ὅ-
σον εἶναι τὸ παράθυρον· ἔπειτα βάλε καμπόσον
κομμίδι ἀραπικόν εἰς ἀγγεῖον, μὲ ὀλίγον μέλι ξα-
φρισμένοι, καὶ ὀκτῶ αὐγῶν τὸ ἄσπρον· ὅλα ταῦ-
τα τάραξαι καλὰ, νὰ γένουν ἓνα μίγλα· εἰς αὐ-
τὰ βάλε τὸ χαρτὶ ἕως νὰ μοσκέψῃ καλὰ· ἔπειτα
εἷγαλέ το ἄπλωσαί το δυνατὰ, καὶ κάρφωσαί το εἰς
τὸ ξύλον τοῦ παραθυρίου, καὶ ἀφ' οὗ στεγνώσῃ
βερνίκιασαί το νὰ λάμπῃ ὡς κρύσταλλον.

Νὰ βάψῃς μαχαίρια, καὶ ἄλλα σιδηρὰ
ἐργαλεῖα νὰ κόπτουσι.

§. 134. Βάλε εἰς ἓνα ἀγγεῖον ἰάλινον σκωλήκια τῆς
γῆς, καὶ λάδι ἕως νὰ χώνωνται· ἀφες τα εἰς τὸν Ἡ-
λιον ἡμέρας εἴκοσι· ἔπειτα πύρωσαι τὸ σίδηρον, ὅ-
πῃ θέλεις νὰ βάψῃς, καὶ ὅταν τὸ εὐγάλης ἀπὸ τὴν
φωτίαν, τρίψαι το μὲ σαποῦνι ὅτι αὐτὸ τοῦ εὐγά-
νει τὴν σκουρὰν, καὶ γυαλίζει το. Τότε βούτιξαί
το εἰς λάδι τῶν σκωλήκων. Αὕτῃ εἶναι ἡ χρησιμώ-
τερη βαφή ἀπὸ ὅσας ἐξεύρουν οἱ ἄνθρωποι.

Νὰ κάμῃς βερνίκην, ὅπου χρυσώνει τὸ ἀσύμι, καὶ τὸ
στάνιο, καὶ χρυσοπέτσα, καὶ ἕτερα.

§. 135. Βράσαι εἰς ἓνα χάλκωμα λιπόλαδου λι-
τραις δώδεκα, καὶ ὡς βράσῃ ὥραν πολλὴν ἕως νὰ

βάνης μέσα μίαν πένναν, ἤγουν πτερόν, νὰ καί-
 γεται, καὶ τότε ἔτοιμα ἔξῃ λίτρας ῥητίνην τοῦ
 πεύκου, ἤγουν ἀρτζήνην ἄσπρην, πασσρικὴν, καὶ
 ἄδολην, νὰ ἦναι ξηρὰ μικρὰ κομματάκια, καὶ ἄ-
 λόνη (Ἰταλ. Cavalino) στοῦμπισέτα ἀντάμα,
 καὶ εὐγαλε τὸ χαλκωμα, νὰ κρυώσῃ τὸ λάδι καμ-
 πόν, καὶ, τότε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ρίχνε μέσα τὴν
 ῥητίνην, καὶ ἄλνη. Τότε βάλε το πάλιν εἰς τὴν
 φωτίαν, νὰ βράζῃ ἕως νὰ γένη μία δυνατὴ κρέ-
 στα, ἤγουν νὰ πετζαλιδιάσῃ εἰς τὴν ἀπάνω με-
 ραί, καὶ σὺ ἄφες το ἀκμήν εἰς τὴν φωτίαν, νὰ
 περάσῃ καμπόση ὥρα, καὶ τότε τρύπησε τὴν κρέ-
 σταν με κομμάτι ξύλον, καὶ εὐγαλε ὀλίγην βερνί-
 κην, καὶ ἀπλωσέ την εἰς χαρτὶ νὰ τὴν ἰδῆς, καὶ
 ἂν εἶναι καλή, νὰ ἔχῃ τὸ χρώμα της εὐμορφον, εὐ-
 γαλέ την· εἰ δὲ λείπεται, ἄφες την ἕως νὰ γένη
 τελεία, καὶ εὐχρηστος, καὶ τότε τὴν σράγγιζε με
 πανὶ λινόν, καὶ φίλαξέ την εἰς τὰ ἀγγεῖα ἢ ὁ-
 ποῖα εἶναι τόνον πολύτιμος, ὅπου οὐ μόνον τὰς
 αἰωθεν χρείας κάμνει, ἀλλὰ καὶ ἰατρικὰ διάφορα,
 καθὼς οἱ ἰατροὶ τὸ ηξεύρουσιν ἐξαιρέτως, καὶ ἐνεργεί
 εἰς ταῖς καῖμαδαις θαυμασίως, καθὼς ἐγρά-
 ψαμεν· ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὑδρωπικοῖς, καὶ ὄσους ἔχον
 ῥίγον τεταρταῖον, ἤγουν κουαρτάνα ἰατρεῖει, νὰ
 τρώγουν κάθε ταχὺ νιστικοὶ μίαν οὐγγίαν.

Νὰ εὔρης ἄνθρωπον πνιγμένον.

§. 136. Ἐὰν τύχῃ νὰ πνιγῇ τις εἰς ποταμόν, ἢ
 εἰς θάλασσαν, καὶ δὲν τον εὐρίσκεις, ρίξε ἕνα
 ψωμὶ εἰς ἐκείτην τὴν μερὰν, ὅπου ἐπνίγη, καὶ
 αὐτὸ βουλᾶ, καὶ ὑπάγει ἀπάνω εἰς τὸ λείψαιον
 τοῦ νεκροῦ, καὶ στέκεται.

Νά κάμης κουκκία νά φυτρώσουν εἰς ὥρας τέσσερας.

§. 137. Βάλεται πρότερον εἰς ἐ λάδι βραστόν νά καίῃ ἄφες τα νά κάμουν ἡμέρας ἐννέα, τότε τὰ ξήρανε, καὶ φύλαξέ τα. Ὄταν θείῃς νά κάμης τὴν δοκιμὴν, σπεῖρέ τα τὸ ταχὺ, καὶ τὸ βράδυ νά τὰ ἰδῆς μίαν σπιθαμὴν φυτωμένα. Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμπορεῖς νά κάμης καὶ κολοκύνθας, καὶ ἕτερα.

Νά κάμης ἄλας εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

§. 138. Κάψε καλαμίας ξηραῖς ἀπὸ κουκκιστράν κάμε ἀλουσάν με τὸν ἄθρον τῆς, ἦγουν κατασταλακτὴν μὲ τὴν στάκτὴν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν ἀλουσάν βράζε εἰς τὸ χάλκωμα ἕως νά φυράσῃ ὅλη. Τότε ἀπομένει εἰς τὸν πάτον τὸ ἄλας, τὸ ὁποῖον ἀναλύει εἰς τὴν φωτίαν ὡσαν κερὶ.

Ἐτζι λέγει τὸ Ἰατροσοφεῖον καθὼς τὸ ἔγραψα ἄμῃ φαίνεται μου, πῶς ἂν βίλη τινὰς θάλασσαν ἀντὶς διὰ νερόν, νά κάμη τὴν ἀνωθεν ἀλουσάν, ἢ θελε γένη ἄλας περισσότερον. ἐπειδὴ καὶ μὲ θάλασσαν μοναχὴν κάμνουςι τινὲς ἄλας, βράζοντες αὐτὴν ὥραν πολλὴν, καὶ βάνοντές τινε εἰς τὸν ἥλιον ὕστερα ἔξω εἰς τὸ δῶμα διὰ νά τῆς διδῆ καὶ ἡ ψύχρα τῆς νυκτός, νά πῆξῃ καλλίτερα.

Νά κάμης πανὶ δυνατὸν νά σταχῶνῃς Βιβλία χωρὶς σανίδια.

§. 139. Ἐπαρε δύο οὐγγίας ψαρόκολλαν, μίαν λίτραν ξύγγι ἀπ' ἐκεῖνο, ὅπου κάμνουν τὰ ξυγγο-

κέρια, καὶ πέντε οὐγγίας κερὶ ἀνάλυσέ τα ὅλα ἀντάμα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ μετ' αὐτὰ κέρωσε τὸ πανὶ ὅπου θέλεις νὰ ἐνδύσῃς τὰς Βίβλους, καὶ γίνεται ἴσον στερεόν, καὶ δυνατὸν, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὰ σανίδια καλλίτερον, καὶ ἀπὸ χαρτί μεμβράϊνον, οἷδὲ τὸ νερόν τὸ περιᾶ ὀλότελα.

Ἡ ἔπαρε κομμιδί, ἀνάλυσέ το εἰς τὸ νερόν, καὶ τρίψε, πλάσε το, κάμε το ὡσάν κουρκοῦτι, καὶ μετ' αὐτὸ κόλλα κόλλαις ἀντάμα ὅσαις θέλεις νὰ κάμῃς τὰ σανίδια στερεὰ. καθὼς ὀρεγεσαι.

Διὰ νὰ ἐξαλείψῃς Γράμματα.

§. 140. Ἐπαρε ἄλας, στύψιν, καὶ ἕτερον ἄλας σεριωτικὸν ὅπου γίνεται εἰς τὰ βουινὰ, καὶ εἶναι λαμπρὸν ὡς μαργαριτάρι δι' αὐτὸ τὸ λέγουσιν οἱ σπετζέροι, σάλ γέμμα. Ἀπὸ τοῦτο γούν καὶ ἀπο τὰ ἀνωθερ βάλε εἰς τὸ λαμπίκον δύω οὐγγίας ἀπὸ καθένας, καὶ τέσσερας οὐγγίας ἄλας ἁρμονιακόν, καὶ μετ' τὸ νερόν ὑπὲρ εὐγχι ἀπὸ ταῦτα, ἀλείψε τὸ χαρτί ὅπου θέλεις, νὰ σβίσῃς τὰ γράμματα.

Ἐπαρε ζουμόν ἀπὸ νεράντζι, ἢ μύλον πολλὰ ξυρόν. ἀλείψε μετ' αὐτὸ τὰ γράμματα, καὶ ἀφ' οὗ περάση μία, ἢ δύο ὥραις, τρίψε τα μετ' ἀδρὶ πανὶ μάλινον, νὰ εἴγουσιν.

Ἡ μάζωξε τὸν Ἀπριλομάϊον ἀτζικνίδα, καὶ πήγαρον, καὶ εἰς τὸν ζωμόν αὐτῶν βάλε καμπόσον τυρὶ, καὶ γάλα, καὶ ἀσβεστην ἀσβυστον σούμπισέ τα νὰ γένουν ὡσάν ζυμάρι, καὶ κάμε το βάλια στρογγυλὰ, ξήρανέ τα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἔταν θέλῃς νὰ σβίσῃς τὰ γράμματα, βγάρετα μετ' νερόν, καὶ πτύσμα ἀντάμα ἔπειτα τρίψε ἀπὸ τὰ

αἰωθεν βόλια, βαλε τὴν σκένιν, καὶ πάλιν βρέξε τα, καὶ εὐγένουσιν.

Τρίψε στίψι, ἔρωσον μὲ νεραντζόζουμον, καὶ ἀφ' οὗ ξηρανθῆ εἰς τὸν ἴσκιον, τρίψε μὲ αὐτὸ τὰ γράμματα νὰ σβίσουσιν.

Νὰ φυλάξης Ρούχα ἄβλαβα ἀπὸ βότριά, καὶ τὸν κῆπον ἀπὸ ἄλλα σκουλήκια.

§. 141. Ἐχε μέσα εἰς τὸ σεντοῦκι δίω κίτρα πάντοτε, ἢ ἀψινθίας, κορυφάς, καὶ ὅταν ξηρανθοῦν, βάνε ἄλλα τρυφερά. Εἰ δὲ καὶ φθείρουσι τὸν κῆπον κάμπιαις, ἢ ἄλλα μαμούτια, βράσε πολλὰ ἀπ' ἐκεῖνά τὰ ἴδια ζωῦφια, καὶ μὲ τὸ γερὸν αὐτῶν ὅταν ψυχρανθῆ ράντισον ὅλα τὰ λάχανα, καὶ ψοφούσιν ὅλα τὰ ἐπίλοιπα.

Νὰ εὐγάλης ὄφην ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἄλλους σκώληκας.

§. 142. Ἐὰν ἔτυχε, καὶ εἰσῆλθεν ὄφιδι ἀπὸ τὸ στόμα τινὸς εἰς τὰ ἐντόσθια, βράσε ὠκιμον, ἢ γουρ βασιλικὸν μὲ τὸ ξίδι, καὶ δός του νὰ τὸ πῖη ἢ μελάνην μαύρην ὅποῦ γράφουσι μὲ καλὸν κρασί πότισαί τον καὶ οὐ μόνον ὁ ὄφεις, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ σκώληκες εὐγένουσιν.

Καμπόσον γάλα ζέσανε, καὶ κρέμασε ἀπὸ τοὺς πόδας τὸν ἀνθρώπον, νὰ ἦναι ἢ κεφαλή του σιμὰ εἰς τὸ τζουκάλι τοῦ γάλακτος; νὰ ἀνεβαίγη ἢ εὐωδία εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ ἄς χάσκη καλὸ τὸ στόμα του, καὶ εἰγένει ὁ ὄφεις συρόμενος ἀπὸ τὴν ρυρωδίαν τοῦ γάλακτος.

Εἶδε καὶ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι ἐφίδια, ἢ σκορπίοι, ἢ ἄλλα ζῶα βλαβερὰ, κάψε τὰ πτερὰ τοῦ πετεινοῦ, ὅπου λέγουν οὔπουπα, θυμίασε τὸν οἶκον, καὶ ὅλα φεύγουσιν.

Διὰ νὰ μὴ βουλάς εἰς τὸ πέλαγον.

§. 143. **Κ**άμε ἓνα ζουπόσι μὲ κανεβάτζα, καὶ ἄς εἶναι μακραις ἢ ἀλέταις μίαν πήχυν νὰ φθάσουν ἕως τὰ γόνατα, ταῖς ὁποῖαις ἐνδύσε ἀπὸ μέσα μὲ τὸν φελόν, ἤγουν σοῦρον, καὶ ράψε τον εἰς τὴν ἀκρὰν ἔχε δύο δεματικά, ἢ κορδέλαις καὶ ὅταν τύχῃ εἰσὲ παράβι φέρει τὸ ἀνωθεν ζουπόσι, καὶ δέσε κάτω ταῖς ἀλέταις εἰς τοὺς πέδας σου. Τότε ἂν πέσης εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ φουρτουναν, ἢ ἄλλην περίστασι, δέν σε ἀφίνει ἑ σοῦρος νὰ βουλήσης, καὶ γλυτώγεις τὴν ζωὴν σου.

Διὰ νὰ λύσης Ἄνδρόγυνον.

§. 144. **Ε**ἴπαρε χολὴν τοῦ κοράκου, καὶ μελτζουβόλαδο, ἴσια καὶ τὰ δύο, καὶ ἄς ἀλειφθῇ ὁ ἄνδρας εἰς ὄλον του τὸ κορμί, καὶ ἄς γράψῃ τὸ τροπάριον ἐτοῖτο τῆς Πεντηκοστῆς νὰ τὸ βχστᾶ ἀπάνω του. « Λύει τὰ δεσμὰ, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα » καὶ τὰ ἐξῆς καὶ τότε ἄς πέσῃ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ λύει ἢ μαντεία. Τὸ ἀνωθεν λάδι ἄς ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια. (Ἰταλ. Olio di Melzovino).

Διὰ τὴν ψήσης κρείας, καὶ πᾶν ἄλλο Μαγεῖρευμα
χωρὶς φωτίαν.

§. 145. Βάλε εἴτι καὶ ἂν εἶται εἰς τὸ τζουκάλε
μὲ θερμὸν νερόν, καὶ χῶτε τὸ τζουκάλε εἰσὲ σι-
τάρι, ἢ πῆτερα, ἢ εἰς ἄχυρα, καὶ χῶτέ το ἕως ἀ-
πάνω ἄφες το πολλὴν ὥραν, καὶ μαγερεύεται.

Νὰ φθιάσης Μελάνην.

§. 146. Βάλε μίαν οὐγγίαν καλακάνθι, δύο κω-
μίδι, καὶ τρεῖς ἢ τέσσερεις κυκῦδι κατὰ τὸν κοινὸν
λόγον (Ἰταλ: una, do, e tre, e trenta, si farà la
buona tenta) καὶ στούμπισέ τα, τρίψε τα καλὰ,
καὶ βάλε τα εἰσὲ λ. οὐγγίας κρασί ἄσπρον, νὰ
κάμουν πεντέξη ἡμέρας, καὶ καθ' ἐκάστην τάρασέ
τα καὶ οὕτως ἐγένεν ἡ μελάνη.

Εἰ δὲ καὶ θέλεις νὰ τὴν κάμης εἰς μίαν ὥραν
καὶ καλλίτερην, τρίψε μίαν οὐγγίαν ἀπὸ καθενα
χρῶμα τούτων τῶν τριῶν, καὶ κοσκίνισέ τα μὲ τὴν
κνισάραν, ἢ γουν τὴν σίταν, ὡς ἄλευρον. Βάλετα
εἰσὲ τζουκάλε καιούριον μὲ νερόν οὐγγίας ἐννέα
νὰ πάρουν μίαν βράσιν μὲ εὐλίγην φωτίαν νὰ μὴ
χύση, καὶ οὕτως ἐγένεν ἡ μελάνη πάραυτα, καὶ
ἔταν ψυχρανθῆ, σούρωσέ την μὲ ἕνα πανί, καὶ
σφίγξε το νὰ εὐγῆ ὅλον τὸ ἕγρόν· φύλαξέ το εἰσὲ
ἀγγεῖον μολυβωτον, ἢ ἰάλινον, νὰ μὴ το πίνῃ·
εἰ δὲ καὶ δὲν ἔχεις ἀπὸ ταῦτα, κέρωσον ἕνα πῆ-
λινον, καθῶς πισσῶνεις τὸ πυθάρι, καὶ βάλε το.
Οὕτως τὸ κάμνουν εἰς τὸ "Ἁγίον" Ὅρος οἱ κέλλοι
γράφει ἔλοι, καὶ γίνεται χρήσιμον· τινὲς δὲ τοῦ

βάνουσι καὶ κομμάτι πάντιον, ἢ ζάχαριν ἕστερα εἰς τὸ ἀγγεῖον διὰ νὰ γυαλίζουν τὰ γράμματα.

Πόσαις χάραις ἔχει τὸ Δενδρολίβανον.

§. 147. Βράσε τὰ ἄνθη Δενδρολιβάνου μετὰ τὸ νερόν, ἕως νὰ φυράσῃ τὸ ἥμισυ, καὶ πῖνε τὸ νερὸν ἐκεῖνο, νὰ σοῦ ἰατρῆσῃ εἴτι ἀσθενεῖαν ἔχεις εἰς τὰ ἐντόσθια. Κάψε τὸ ξύλον του, καὶ κάμε τὰ κάρβουνα σκόνιν, τὴν ὁποίαν βάλε εἰς κομμάτι πανὶ λινοῦ ψιλοῦ, καὶ τρίβε καλά τὰ ὀδόντια νὰ γέουον ἄσπρα, καὶ νὰ ἰατρευθῇ πᾶσά τους ἀσθενεῖα, καὶ ἂν ἔχουσι σκώληκας φοροῦσι. Βάλε τὰ φύλλα του εἰς τὸ στράμα σου, νὰ μὴν ἰδῆς κακὸν ἐνεῖρον· στούπισον τὰ φύλλα, βάλε τα εἰς τὴν φάγουσαν, ἢ ἄλλην πληγὴν, νὰ τὴν θεραπεύσῃς. Κάμε ἀπὸ τὸ ξύλον του σκουτέλι, ἢ χουλιάρι, ἢ ἄλλο ἀγγεῖον νὰ τρώγῃς εἰς αὐτὸ, νὰ μή σε βλάψῃ πρᾶγμα ἐναντίον. Ἄς κάμῃς φλασκὶ ἀπὸ τοῦτο, δὲν χαλᾷ ποτὲ τὸ κρασί, ἀλλὰ τὸ φυλάγει καθὼς τὸ ἔβαλες, οὔτε σε βλάπτει κανένα φάρμακον πίνωντας ἀπὸ τὸ κρασί ἐκεῖνο. Ἐτι νὰ βάλῃς εἰς τὸ βρέλι τὰ φύλλα του, δὲν φοβᾶσαι νὰ καταλυθῇ τὸ κρασί, καὶ ἂν τὰ βάλῃς εἰς τὴν πόρταν, καὶ μέσα εἰς δύο τρεῖς τόπους τοῦ οἴκου σου, δὲν σε βλάπτει ὄφις, σκορπίος, οὔτε κανένα ἄλλο ζῶον θανάσιμον, μάλιστα ἂν ἦναι τινὰς ὄφις εἰς ἐκάρμιναν τρίπαν, κάψε κομμάτι ἀπὸ τοῦτο ἐκεί σωμα, καὶ γροικῶντας τὴν μυρωδίαν του, ἢ εὐγένει νὰ φύγῃ, ἢ θανατώνεται. Ἐτι ὅς τις ἔχει καῦσιν πολλὴν εἰς τὸν στόμαχον, καὶ δίψαν ἄμετρον, ἄς τὸ βρώσῃ μετὰ νερόν, νὰ τὸ πίνῃ μετὰ τὸ ζῶμον τοῦ

ρογδίου, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀσθενείας θεραπεύει
θαυμασιώτατα.

Διὰ τὴν ἐπιτύχη ὁ καρπὸς, ὅταν τὸν σπέρνῃς τὴν
κάμη περισσότερον.

§. 148. Ὅταν θέλῃς καὶ σπείρῃς σιτάρι, βάλε
κοπρίαν τῆς αἰγῆς εἰς ἕνα κέφιρον, καὶ ἀποκάτω
ἅς εἶναι ὁ καρπὸς εἰς ἕνα πιθάρι, ἢ ἄλλο ἀγγεῖον,
καὶ ἀπὸ πάνω βάλῃς καμπέτου νερὸν εἰς τὴν κο-
πρίαν, καὶ κατεβαίῃ εἰς τὸν καρπὸν, ὡς ἂν ἔταν
κάμη τῆν κατασταλακτὴν καὶ πάλιν βάλῃς καὶ
ἄλλο νερὸν, ἕως τὴν πᾶρῃ ὅλην τὴν ἰστίμαδα τῆς
κοπρίας, τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σιτάρι. Ὅταν φουσκώσῃ
καλὰ τὴν χορτάσῃ τὸ νερὸν, σπείρετο, καὶ κάμει
διπλᾶ ἀπὸ ὅσον ἔκαμε τὴν ἔσπερρες ἄβροχον.
Οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς εἰς κάμη ὡς ἄ-
νωθεν, οὐ μόνον τὴν ἀφείκειαν ταύτην ἔχεις, ἀλλὰ
καὶ οἱ σκώληκες, καὶ ἄλλα μικρὰ δὲν τρώουσι τὰς
ρίζας τῶν φυτῶν, τὴν σὲ ζημιώουσιν.

Διὰ τὴν γνωρίσῃς ἀσθενῆ εἰς ἀποθάνῃ, ἢ ὄχι.

§. 149. Ἄς κάμη τὸ νερὸν τοῦ εἰς ἕνα γυαλί εἰς
τὸ ὁποῖον ἅς σταξῇ μία γυναῖκα, ὅπου τὴν ἐγέν-
ησεν ἀρσενικὸν παιδίον, καμπόσαις ρατίδες ἀπὸ
τὸ γάλα τῆς. Ἄν στέκεται τὸ γάλα ἀπάνω ὡς ἂν
γενετὴν, δὲν ἀποθαίνει ὁ ἀρρώστος· εἰδὲ καὶ σκορ-
πίσει, τὴν γένῃ ἕνα μὲ τὸ οἶρος, ἀποθαίνει.

Βρέξῃς ἀτζικίδα μὲ τὸ κάτουρον τοῦ ἀρρώστου
εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶναι φυτωμένη, καὶ ἂν μα-
ραθῇ τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀποθαίνει ὁ ἀσθενής.

Ἐάν ἦναι ὁ ἀνθρώπος λαβωμένος ἔξωθεν, ἢ μὲ σπάθην, ἢ μὲ ἄλλο κανένα ἄρμα, κοπάνισαι τὸ χόρτον, ὅπου λέγουσι πελοζέλλα, δὸς του τὸν ζῶμόν της, νὰ τὸν πῖῃ, καὶ ἂν τὸν κρατήξῃ γλυτώνει εἰ δὲ καὶ ξεράσει τον, ἀποθαίνει· ἢ βάλῃ εἰς τὰ ἔρθοῦνιά του ζῶμόν του πηγίου, καὶ ἂν φτερουσθῇ, ὑγιαίνει· εἰ δὲ, ἀποθαίνει.

Φέρε ἓνα πουλί, ὅπου λέγουν καλαντρίνο, σιμὰ εἰς ἄρρωστον· καὶ ἂν ἔχῃ ζῶν, τὸν βλέπει ἐπιμελῶς τὸ πετεινὸν εἰς τὸ πρόσωπον· εἰδὲ καὶ ἀποθαίνει, στρέφει εἰς ἄλλο μέρος τοὺς ἔφθαλμούς, γὰ μῆτον θωρῇ.

Διὰ νὰ κάμῃς ἀνθρώπου νὰ κοιμηθῇ.

§ 150. Ἐπαρε λινόσπορον, ἐμοίως καὶ τῆς ἄσπρης καὶ κόκκινης παπαρούνας καὶ οἰγκυάμου σπόρον, καὶ κώτειον· ἀνακάτωσε αὐτὰ ὅλα, εὐγάλε λάδι, καὶ ὅσον εἶναι αὐτὸ, βάλῃ ἄλλο τόσον λάδι ἀπὸ μηκώτειον, (Orrijo Tebaico), καὶ ἐνάσας τὰ δέξαι αὐτὰ, δίδε μίαν οἰγγίαν, νὰ κοιμᾶται τρεῖς ὥραις ὅποιος τὸ πῖῃ.

Ἐπαρε σπόρον ἀντράκλας, καὶ παπαρούνας, καὶ μαρούλιου, καὶ λάδι ἀπὸ τὸν τρανὸν δισκύαμον, μισὴν λίτραν ἀπὸ καθενα σπόρον· κάμε τοὺς σκόνιν, καὶ βάλῃ τὴν εἰς μίαν φιάλην, ἦγουν ἀμπολέττα γυαλίην μὲ τὸ λάδι· σκέπασέ τὴν καλὰ, σκάψε εἰς τὴν κοπρίαν, χῶσέ τὴν, νὰ κάμῃ ἡμέρας ἐννέα· ἔπειτα εὐγάλε τὴν καὶ λαμπικάρισέ τὰ, καὶ ἀπὸ τὸ νερόν, ὅπου εὐγῇ ἀπὸ ταῦτα, ἄς πῖνῃ ὅς τις· δὲν ἔμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, οἰγγίαν ἡμισυ μόνον, καὶ γὰ κοιμᾶται ὥς τε νὰ βαρεθῇ. Πότισέ τον ἀνθρ.

κόκκινα τῆς παπαρούνας, ἤγουν Κοιτζουνάδας, νὰ κοιμηθῆ σχεδὸν ὡς ἀπεθαμένος, ἢ κοπάνισαι χαμαικτῆν, (Ebullo), καὶ τὸν ζωμὸν ἀνακάτωσε μὲ ἄσπρον αὐγού· ἀλειψον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρρώστου, νὰ κοιμηθῆ πάραυτα.

Διὰ νὰ κλείσῃς πληγὴν ὀγλίγωρα.

§. 151. Ὅταν ἔχη τινὰς κάμμιαν πληγὴν, καὶ τρέχει ἀπὸ ταύτην ἔλη πολλή, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κλείσῃ, βάλε τῆς κόνιν ἀπὸ λαφοκέρατον, ἢ μάσσησον τρίφυλλον, καὶ βάλετο εἰς τὴν πληγὴν, καὶ δέσετο σφιγκτά. Ἄφες το ἡμέρας πέντε, καὶ ἰατρεύεται.

Εἰ δὲ καὶ εἶναι ἡ πληγὴ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔπαρε τὸ δικσίδι τῆς ἀράχνης, ἀνακάτωσέ το μὲ λαδόξυδο, καὶ βάλετο πολλαῖς φοραῖς.

Ἐπάρε τὸ Ροσμαρί, κάμε το σκόνιν, καὶ εἰς πᾶσαν λογῆς πληγὴν ὅπου τὸ βάλῃς θεραπεύεται.

Ἐὰν δὲ τρέχη αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν, μάσσησον καλά σιτάρι, καὶ βάλετο νὰ σταματήσῃ· εἰ δὲ καὶ εἶναι ζουλισμένη καὶ σκοτωμένη ἡ σὰρκα ἀπὸ λίθον, ἢ ξύλον, ἢ ἄλλο κρούσιμον, ἀνάλυσον ὀλίγον κρόκκον εἰς ζεστὸν νερόν, καὶ ὅταν εὖγῃ τῆς ζαφράνας ὅλη ἡ δύναμις, βάλε μέσα καμπόσον μελι καὶ κριθάλευρον, καὶ ἀρσενίκι, καὶ ἀνακάτωσέ τα ὅλα μὲ τὸ ἄνωθεν νερόν τοῦ κρόκκου, καὶ βάλετα εἰς τὴν μελανάδα, νὰ σοῦ περάσῃ.

Εἰ δὲ πάλιν καὶ εἶναι πληγὴ, καὶ ἔχει μέσα κόκκαλον τζακισμένον, ἢ κομμάτι ξύλον, ἢ ἄκαιθον, ἢ ἄλλο παρόμοιον, κοπάνισε ἠπατάριον, ἤγουν ἀγριμόνια μὲ ξοῖγγι, καὶ βάλε τα, νὰ εὖγῃ ἔξω εἴτι καὶ ἂν ἦναι.

Τὸ ἴδιον κάμνει τὸ κρεμμύδι νὰ τὸ φήσῃς καλὰ εἰς τὴν αἰθάλην, νὰ τὸ κάμῃς ἔμπλαστρον, νὰ τὸ βάνῃς ἀπάνω.

Διὰ νὰ μὴν ἀσθενήσῃς ἕως ἓνα χρόνον.

§. 152. Κοπάνιζε πᾶσαν ταχιτὴν ὅλον τὸν Μαῖον Μῆνα τρεῖς κορφαῖς ἀπήγαλον, καὶ ἄλλαις τρεῖς μπετόνικα, ἤγουν ψυχότροφον, καὶ ἀνακάτωνε τὸν ζωμὸν αὐτῶν μὲ καλὸν κρασί, καὶ πῖνετον νηστικός, νὰ μὴν ἀρρώσθήσῃς ὅλον τὸν χρόνον ἐκεῖνον βαρείαν ἀσθένειαν.

Διὰ νὰ θεραπεύσῃς σπᾶσμα, ἤγουν κατέβασμα.

§. 153. Ἐπαρε λάδι ἀρκεύθου, δι Γινεργο, καὶ δαφνιόλαδον ἴσια καὶ τὰ δύο, καὶ κομμάτι σφουγγάρι, κάμε το ὡσὸν τοῖβλο, καὶ βρέξε το εἰς αὐτὸ τὸ λάδι. Ἐπειτα ἔχε μίαν πλάκα μολύβι φτενὴν πολλὰ, καὶ βάλε εἰς τὸ κτένισου τὸ βρεμμένον σφουγγάρι, καὶ ἀποπάνω τὸ μολύβι, καὶ δέσε το. Ἐπειτα ὄφ' οὔ στεγνώσῃ ὁ σπόγγος, ξανάβρεχέ το εἰς τὸ λάδι, καὶ βάνετο συχνάκις, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θεραπεύεσαι.

Κοπάνισον κοχλαίους τῆς γῆς μὲ τὰ κόκκαλά τους καλὰ, καὶ βάλε τους εἰς τὸ κτένι, καὶ δέσε το μὲ τὸ βρακολοῦρι. Οὕτω ποίησον ἡμέρας δεκαπέντε, καὶ ξαναβάνετο καθ' ἑκάστην.

Ἐπαρε ἓνα πιάσμα ἀλεύρι ἀπὸ λαθούρια, κάμε ἓνα τηγανίτην μὲ ἓνα αἰγόν, καὶ ἄς τὸν τρώῃ ταχὺ καὶ βράδυ ἡμέρας δεκαπέντε.

Ὅς τις ἔχει τζάκισμα, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατου-

ρήση, ἅς βάλῃ τὸν Μαῖον Μῆνα ἕνα λαγὸν ζωντα-
τὸν εἰς ἕνα ἀγγεῖον καλὰ φραμένον εἰς τὸν φούρνον,
τὰ ξηρανθῆ τῆσον, ἕως νὰ ἤμπορῇ νὰ τὸν κάμη
σκόνην, τὴν ὁποίαν ἅς πίνη ταχὺ καὶ βράδυ.

Ἐπαρε ἀΐθῃ ἀπὸ σαμποῦκο, κοπάνισε καὶ βρά-
σε τα μὲ γάλα τῆς αἴγας ἕως νὰ πύξουν ὡσὰν ἑ-
μπλαστρον, καὶ βάνετο εἰς τὸ κτένι, σφίγγετο ὡς
ἀνωθεν, καὶ ὑγιαίνει· μάλιστα εἰάν ἦναι μικρὸν
παιδί, ἢ εἰάν δέν ἦναι πολυχρόνιος ἢ ἀσθενεῖα.

Ἐάν ἦναι ἀποθαμμένον βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν
τῆς μάνας του.

§. 154. Ἐπαρε σπόρον ἀρκείκ, Carpe, ο persona-
τα καὶ κοπάνισε, δὲς τῆς νὰ τὸν πίνη, ἢ στούμπισον
δεκα φύλλα τῆς δάφνης τρυφερά, νὰ τὰ πίνη μὲ ζεσὸν
νερόν· ἢ βράσε πρασόφυλλα, καὶ βάλε τα ζεττὰ εἰς
τὴν κοιλία τῆς ἀπ' ἔξω, καὶ βράσε καὶ πρασόσπο-
ρον, ἢ ὕσσοπον μὲ γερὸν, νὰ τὸ πίνη, νὰ γενιᾷ πάντα.

Διὰ νὰ μὴν ἀποβυλθῆ τὸ παιδί ἀπὸ τῆς κοιλίας,
τῆς μητρὸς πρό καιροῦ.

§. 155. Ἄς βαστᾷ κομμάτι βαγίαν, ἢ γρουν φοίικ-
κα, καὶ ἅς ἔχη κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν τῆς λί-
θου σμεραλδο, νὰ τῆς ἐγγίζουσιν καὶ τὰ δῦα εἰς τὴν
κοιλίαν, καὶ ἅς φυλάγεται ἀπὸ βαραῖς ὑπηρεσίαις.
Τὸ δὲ θαυμασιώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἰατρικὰ εἰς
τοιαύτην ἰπόθεσιν, εἶναι μία πέτρα ὡσὰν ἕνα κί-
στανον, καὶ ἔχει μέσα ἄλλην μικρότερην, καὶ κουκεῖ
ὡσὰν ὁ καρπὸς εἰς τὸ ἀμύγδαλον· τὴν λέγουσιν οἱ
Ἰταλοὶ Ἀκουιλίτα καὶ νὰ τὴν βαστᾷ δεμῆνη εἰς

τὸ μπράτζοτης, κρατεῖ τὸ βρέφος, καὶ δὲν πα-
θαίνει κακόν· ἀμὴ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς γέννας,
τὴν εὐγαλε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ δέσε τὴν εἰς τὸν
μυρόν της ἀπὸ τὴν μέση μερέαν, ὅτι ἐκείνης τῆς
πέτρας ἡ δύναμις τραβίζει τὸ παιδί, καὶ εὐγαρεῖ
το, καὶ τότε παρευθὺς τὴν ἔπαρε ἀπὸ πάνω της,
διὰ νὰ μὴν εὐγουν καὶ τὰ ἐντόσθια.

Διὰ νὰ κάρη Γάλα πολὺ.

§. 159. Ἀς τρώγῃ ἡμέρας ἑπτὰ μερούλια ὅταν
ἔχουν γάλα, καὶ ὅταν δὲν εἰρίσκονται μερούλια,
ἄς τρώγῃ καὶ ἄς πίνῃ τὸν σπέρρον τους, ἢ κάρη
τὴν γλώσσαν τῆς ἀγελάδας, καὶ τὴν σκίον, καὶ
τὴν πίνῃ.

Εἰ δὲ καὶ φράξον τὰ βυζάτης, καὶ δὲν εὐγίρει
τὸ γάλα της, στούπησε σαλιγγάρους, καὶ ἀλειψέ
ὅλον τὸ βυζὶ καὶ τὴν ρόγαν, καὶ ἀπολίσου.

Εἰ δὲ καὶ τρέχει γάλα πολὺ, χρίσε τα μὲ λά-
σπην δυνατοῦ ξυδίου, καὶ σωματήσουσι· εἰ δὲ καὶ
εἶται πρισμένα, βράσε κριθᾶρι, καὶ ἀτζικιῖα
μὲ νερόν, κάμσε τα ὡς μπλάστρι καὶ βάλε το. ἢ ἰ-
νόσπορον καὶ ξοῖγγι τῆς αἴγας κοπάρισον ἀνταμ
καὶ βάνε το. Εἰ δὲ καὶ ποικῦτε τὰ βυζάτης, κο-
πάνισον ροδωσκπιόφυλλα μὲ πέτραν καλὰ· ἔπειτα
ἔχε βοίκερον, Fien Greco, καὶ βράσε το ἀνα-
κάτωσέ τον μὲ τὰ αἰωθεν φυλλα, κάμνε μπλά-
στρι, καὶ βάνε τα.

"Ὅταν κρατηθοῦν τῶν γυναικῶν τὰ συνήθεια.

§. 157. Βράσε ριβύθια κόκκινα μὲ νερόν ἕως

νά λίσουν, καὶ εἰς τὸν ζῶμον αὐτῶν βάνε λάδι πολὺ, καὶ καμπόσον κρέκκον, νά τὸ πῖη.

Βράσε ἓνα δεμάτι φασκομηλέαν, καὶ δύο διπλά ὄργαν ἄψιτον, ὅπου κάμνουν ταῖς κλωσταῖς, ἦγουν ῥάμματα, ἔπειτα κατέβασε τὸ χάλκωμα, ὅπου τὰ ἔχει, καὶ βάλε τα εἰσὲ μίαν γάστραν, ἢ τζουκάλι καθιστὸν παστρικόν, καὶ ἄς καθίσῃ ἀπ᾿αῖω, νά δέχεται τὴν ἀχναν ζεστήν ὅσον δίνεται, καὶ τοῦτο τὴν ἰατρῶει βέβαια.

Ὅταν εὐγένῃ ἔξω ἡ Μήτρα της.

§. 158. Κάψε τὰ χλωρὰ φλούδια τῶν καρυδίων, καὶ χνάρι ἀπὸ παλιοπάπουτζο, καὶ ἄς δέχεται ἡ γυναῖκα ὑποκάτω εἰς τὴν μήτραν τὸν καπνὸν τους. Δέσε εἰς τὸν λαιμὸν της ἓνα κεφάλι μόσκον νά ἐγγίξῃ εἰς τὸ στήθος της. Ἄν ἔχῃ πληγὴν τινὰ, ἢ πόνεμα ἡ μήτρα της, πλὴνέ την πρῶτον μὲ τὸ κρασί, καὶ τότε βάλε ἀπὸ τὴν στάκτην ἀπὸ τὰ ἀνωθεν καρυδοτζουφλα, καὶ παλιόχναρα, καὶ ἰᾶται.

Ἄλλο εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν τῆς Μήτρας.

§. 159. Βράσε μπετένικα μὲ γάλα γίδινο, ἢ ξοῦγι τοῦ χοίρου, καὶ δός το τῆς γυναίκος νά τὸ φάγῃ.

Εἰ δὲ τρέχει αἷμα ἀπὸ τὴν μήτραν, καὶ θέλεις νά τὴν κάμῃς, νά σταματήσῃ, κάψε βαθράκους ἀπ' ἐκείνους, ὅπου εἶναι εἰς τὰ λιβάδια, καὶ εἰς τὰ δένδρα, κάμε τους σκόνιν, νά τὴν βαστᾷ ἡ γυναῖκα ἀπ᾿άνω της, καὶ ἀποφρίσσει τὸ αἷμα. Ἄν θέλῃς νά γνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν, κρέμασε εἰς τὸν λαιμὸν τῆς ὄρνιθας καμπόσιν ἀπὸ τὴν στάκτην

αὐτήν, καὶ τῆς ἐγγίξῃ τὸ πανὶ ὅπου τὴν ἔχει εἰς τὴν σάρκα, τὸ ὅποιον ἄς εἶναι λεπτόν, καὶ ἀραιόν, καὶ εὐγένῃ εὐλίγον ἢ σκόνι· ἔπειτα ὅταν τὴν βαστάσῃ δύο τρεῖς ἡμέρας, κόψῃ τὸ λαιμὸν τῆς, καὶ ἴδῃς ὅτι δὲν εὐγάνει αἷμα εὐλίοντα.

Κάψῃ τὸ λαφοκέρατον, καὶ γένῃ σκόνις, τὴν εὐλίοντα δίδῃ τῆς καὶ πίνῃ μὲ καλὸν κρασί τὸ πρῶτον καὶ τὸ βράδυ, καὶ σταματήσῃ τὸ αἷμα.

Ὅταν εὐγανῇ τοῦ παιδὸς τὸ ἄντερον τοῦ ἀφειδρῶνος.

§. 160. Τρίψῃ ἄλας ψιλὸν ὡς ἄλευρον, καὶ ὅταν εὐγανῇ εὐκολόντερος, βάνετου ἀπὸ τοῦτο τὸ ἄλας, καὶ ὅταν τὸ κάμῃς πεντέξῃ φοραῖς, θεραπεύεται.

Εἰς σχίσμα, ὅπου ἔχουσι τὰ χεῖλη, ἢ ἄλλην ἀσθένειαν.

§. 161. Βάλῃ δραγάντε εἰς τὸ ροδόσταμα καὶ λίση, εἰς τὸ ὅποιον βάλῃ γλυκάνισον, καὶ μετ' ἐπειρο τὸ ροδόσταμα πλῖνε τὰ χεῖλη σου.

Καὶ εἰάν θελήῃς καὶ εὐγανῇ καλὴν μυρωδίαν τὸ στόμα σου, μάσα νηστικὸς βλουχουνίου σκόνιν, ἢ σελινόσπορον.

Εἰς κάθε πόνον τοῦ Σώματος.

§. 162. Κοπάνισον ροδακινόφυλλα, καὶ βάλετα εἰς δύο κεραμίδια πυρωμένα, καὶ οὕτω ζεστὰ βάλετα εἰς τὸν τόπον ὅπου ποιεῖς, καὶ περιᾶ σου ὁ πόνος, καὶ ψοφοῦσι καὶ οἱ σκώληκες εἰάν ἔχῃς ἔσωθεν εἰς τὴν κοιλίαν.